

PAULIEN CORNELISSE

achtien

Paulien Cornelisse (36) wilde actrice worden, maar koos voor een schrijversbestaan. Liever dan in groepsverband op het toneel te staan. Haar nieuwste boek *En dan nog iets* is genomineerd voor de NS Publieksprijs.

tekst CHARLOTTE VAN DRIMMELEN

Wat waren uw plannen toen u 18 was?

'Ik wilde een jaar in Amerika studeren. Daarom had ik een vakantiebaantje bij een bank als kas/balie. De ene dag zat ik in een kamertje geld te tellen, de andere dag moest ik mensen helpen aan de balie. Dat was dus erger. Op een dag vertelde mijn baas me dat ik niet hoefde te gaan studeren, maar binnen de bank kon doorgroeien! Om zijn gevoelens niet te kwetsen heb ik gezegd dat ik erover zou nadenken.

Ik vond het op mijn 18de normaal om zeker twee keer per week hard te huilen, al dan niet met mensen erbij. Misschien wilde ik daarom actrice worden. Ik dacht dat ik mijn overschot aan emoties er

dan gelegitimeerd uit kon gooien. In Amerika leerde ik lassen en volgde ik vakken als *Movement for the stage*, taalwetenschap en psychologie. Terug in Amsterdam ging ik psychologie studeren, omdat ik pas een halfjaar later auditie voor de toneelschool kon doen. Ik werd afgewezen, maar was er niet kapot van. Ik had gehoord dat er op de toneelschool een intens groepsproces zou heersen, en ik ging liever mijn eigen gang'

'Ik probeer niet meer te huilen, op de fiets'

Wat is er van terechtgekomen?

'Ik ben geen actrice geworden, hoewel ik nu wel in het theater sta. Achteraf vind ik het logisch dat de toneelschool mij niet aannam. Ik denk dat ik niet goed genoeg kan acteren en ik zou zijn ondergesneeuwd in zo'n groep.

Mijn studie psychologie in Amsterdam heb ik afgemaakt, en daar heb ik veel aan gehad. Het bood me de ruimte om cabaret te gaan maken en te

gaan schrijven.

Ik probeer niet meer te huilen op de fiets, terwijl ik dat vroeger geregeld deed. Als ik een rotbui heb denk ik nu makkelijker: dit gaat weer over, dit is niet zo belangrijk. Terwijl ik vroeger dacht dat elke bui iets groters zei – over het leven, de wereld, of mijzelf. Amerika is voor mij bepalend geweest. Niet alleen vanwege de vakken die ik er volgde, maar ook omdat ik veel brieven schreef aan familie en vrienden. Ik deed daar mijn best op; ze moesten goed en grappig zijn. Ik denk dat ik zo een begin maakte met het ontwikkelen van mijn stijl. Of die brieven grappig waren weet ik niet, ik heb ze nooit teruggelezen.'